

Atmoszféra

Egy kozmikus
szerelem története

Taylor
Jenkins Reid

finep
selection

Paul Dye-nak, a NASA leghosszabb ideig
hivatalban lévő repülésirányítójának,
a *Shuttle, Houston* című könyv szerzőjének

Paul, már látom, mit jelent biztonságban
hazajuttatni a legénységet.
Ez a könyv nem született volna meg nélküled.

A SZERZŐ JEGYZETE

Kedves Olvasó!

Tavaly, egy nyári estén, miután lefektettem a lányomat, kimentem a szabadba, felnéztem az éjszakai égboltra, és a távolban megláttam a Vénuszt.

A fák felett ragyogott, fényesebben akármelyik csillagnál. A lányommal akkor már néhány napja próbáltuk megtalálni az égen, és bár tudtam, hogy hagynom kellene őt aludni, visszaosontam a szobájához, és benyitottam.

– Gyere ki! – suttogtam.

Amikor kiértünk a hátsó kertbe, felemeltem. Már rég nem karonülő, de ha álmos, még megengedi olykor, hogy felvegyem. Rámutattam az előttünk fénylő Vénuszra.

– Ott van! – mondta. – Látom!

Így maradtunk még egy darabig, és a lányommal a karomban áhítattal néztük az éjszakai égboltot.

Mielőtt megírtam ezt a regényt, még a Nagy Göncölt is alig ismertem fel. De a főszereplőm, Joan személyében egy lelkes és szenvedélyes csillagászt akartam ábrázolni. Ezért letöltöttem egy alkalmazást, beszereztem néhány könyvet, és tanulmányozni kezdtem a csillagokat. Noha eleinte csak egy különleges miliőt akartam teremteni a szerelmi történetem köré, kezdtem felismerni a helyemet a világban.

Ha figyelni kezdjük az éjszakai eget, időben és térben is megtanulunk tájékozódni. Megtudjuk például, hogy az északi féltéken, ha látható az Orion-öv, tél van. És hogy a Cassiopeia csillagkép meg a Sarkcsillag egymáshoz viszonyított helyzetéből meg lehet állapítani hozzávetőlegesen az időt. És tudjátok, mi a kedvencem? Az, hogy ha látjuk nyáron az Altair, a Deneb meg a Vega csillagokat, az általuk alkotott háromszög mindig dél felé mutat. Ha eltévedünk, csak meg kell keresni őket, és máris tudjuk, merre kell mennünk.

Van ebben valami, ami minden alkalommal, amikor kint vagyunk este a lányommal a szabad ég alatt, megvigasztalja a lelkem. Egyrészt persze egyszerűen az, hogy élvezem az együtt töltött időt, meg közrejátszik az is, hogy új dolgokat tanulni mindig izgalmas. De azt hiszem, legfőképp az a tudat boldogít, hogy a csillagok *megváltoztathatatlanok*.

Sem te, sem én nem tudunk befolyással lenni rájuk. Sokkal, de sokkal nagyobbak nálunk. A mi emberöltőnk során már nem is változnak. Akár eredményesek vagyunk, akár kudarcot vallunk, akár jól csinálunk mindent, akár rosszul, akár szerelmesek vagyunk, akár elveszítjük, akit szeretünk, a Nagy Nyári Háromszög akkor is dél felé mutat. És ebből tudom azt, hogy így vagy úgy, de végül minden rendben lesz – bármilyen lehetetlennek is tűnik ez néha.

Nagyon remélem, hogy tetszeni fog ez a történet. De még jobban remélem, hogy Joan Goodwin hatására este, amikor megjelennek a csillagok, te is kimész a szabadba, és *felnézel* az égre. És tiszta szívből remélem, hogy Joan hatására nyitott leszel a csodára.

Taylor Jenkins Reid

1984. DECEMBER 29.

JOAN GOODWIN JÓVAL KILENC ELŐTT ÉR A JOHNSON ŰRKÖZPONTBA, de Houston már most is fülledt és levegőtlen. Joan érzi, hogy verejtékcseppek ütköznek ki a hajtvövénel, miközben épp a küldetésirányítás épülete felé tart a campuson át. Tudja, hogy a hőség az oka. De azt is, hogy nem csak az.

A ma rá váró feladat az egyik kedvence, amiért imádja, hogy űrhajós lehet. CAPCOM-ként vehet részt az STS-LR9 küldetés Orion Repülésirányító Csapatában, a *Navigator* űrsikló harmadik útja alatt.

A CAPCOM¹ az a földi személy a küldetésirányításban, aki közvetlenül kommunikál az űrsikló legénységével, és ez az egyik feladatkör a sok közül, amit az űrhajósok ellátnak, amikor épp nem repülnek.

Ezt Joannak újra és újra el kell magyaráznia az embereknek, amikor nagy ritkán rábólint, hogy társaságba menjen. Hogy tudniillik az űrhajósokat nemcsak azért képezik ki, hogy felmenjenek az űrbe – persze azért is –, hanem még ezernyi okból. Például, hogy segítsenek bizonyos eszközök kifejlesztésében, kísérletek megtervezésében,

¹ CapCom: Capsule Communicator, jelentése: az űrhajóval kommunikáló (személy)

vagy épp ételeket teszteljenek, előkészítsék az űrsiklót, előadásokat tartsanak diákoknak a NASA tevékenységéről, vagy hogy lobbizzanak az űrrepülések támogatásáért Washingtonban, nyilatkozzanak a sajtónak, és a többi. Hosszú a lista.

Űrhajósna lenni nemcsak arról szól, hogy felmegy az ember az űrbe, hanem arról is, hogy tagja egy csapatnak, ami feljuttatja oda a legénységet.

Ráadásul Joan járt már odafent. Otthon, az éjjeliszekrényén van egy ritka talizmánja, amire minden űrhajós áhítozik: az aranykítűző. A bizonyíték, hogy az emberiség azon kevés kiválasztottjainak egyike, akik valaha is elhagyhatták ezt a bolygót.

Ő már látta a Föld tengereinek káprázatosan csillámló kékségét kétszáz mérföld távolságból. Azúr? Kobalt? Ultramarin? Nincs is szó arra az élénk árnyalatra. A földkerekség összes lakójának kilencvenkilenc egész kilenc tized százaléka soha nem láthatta és soha nem is láthatja ezt a kéket. Joan viszont igen.

Ám most itthon maradt, két lábbal áll a földön, és feladata van.

Úgyhogy amikor ezen a reggelen Joan besétál a küldetésirányítás épületébe, kezében egy csésze feketekávéval, teljesen nyugodt. Se nem ideges, se nem rémült, és a szíve sem akar meghasadni a fájdalomtól.

Mindez csak később jön majd.

Joan az előadótermen át lép be a vezérlőbe. Egy darabig figyel, amint az előző műszak személyzete épp két kutatóűrhajóst készít fel az űrsétájára.

Joan főnöke, az Orion repülésirányítója, Jack Katowski már munkába is állt, éppen az előző műszak vezetőjének jelentését hallgatja.

Jacket rövidre nyírt haj, őszülő halánték és *rendkívüli* higgadság jellemzi – olyan rendkívüli, ami még egy ilyen, higgadságáról híres szervezetnél is ritka.

Jacknek oroszlánrésze van abban, hogy Joan a CAPCOM-székbe kerülhetett. Jó csapatot alkotnak, és ez olyasvalami, amire Joan rendkívül büszke. Tudja magáról, hogy kiváló csapatjátékos.

Különösen igaz ez az STS-LR9 legénysége esetében, ami szinte teljes egészében Joan korábbi űrhajóstársaiból áll.

Steve Hagen parancsnok volt az egyik kiképző oktatójuk, a legénység többi tagjával – Hank Redmond pilótával és a három kutatóűrhajóssal, John Griffinnel, Lydia Danesszel és Vanessa Forddal – pedig együtt kezdték és csinálták végig a kiképzést, együtt készültek erre a feladatra.

Ők már nem csupán barátok Joan számára, hanem sokkal inkább a családja. És a hozzájuk fűződő bonyolult kapcsolat teszi Joant pontosan azzá a CAPCOM-má, akire ma szükségük van, miközben pont ugyanezért legkevésbé sem Joannak való ez a feladat.

Az űrsikló küldetése, hogy pályára állítsa az amerikai haditengerészet számára készült Arch-6 megfigyelő műholdat. Előző nap azonban, a repülés második napján, amikor a csapat az Arch-6 kilövésére készült, a reteszek, amiknek ki kellett volna oldaniuk, nem nyíltak ki.

Ma reggel felkészítik Vanessa Fordot és John Griffint egy űrsétára, hogy a hajót elhagyva bejuthassanak a raktérbe, és kézzel nyissák ki a reteszeket.

Joan a vezérlőközpontban csatlakozik a csapathoz. Köszönésképpen int Ray Stone-nak, a repülőorvosnak, és odabiccent Greg Ullman EECOM-nak, aki az elektronikus létfenntartó rendszerekért és a készletekért felelős irányító.

Az előző CAPCOM, Isaac Williams, eligazítást ad Joannak, felhívja a figyelmét a telemetriai adatok és az ütemterv frissítéseire. Ford és Griff szkafanderben vannak, a tiszta oxigén belélegeztetése hat perc múlva fejeződik be.

Isaac távozik, Joan pedig elfoglalja a helyét a konzolpultnál.

Jack bekapcsolódik a rádióvonalba, ahogy Joan, Ray, Greg és a húszfős Orion Repülésirányító Csapat többi tagja is. Mindenki a helyén van a vezérlőben, a saját munkáállomásán, plusz a többi helyiségből még egy csapatnyian segítik őket.

Ford és Griff befejezik az előlégzést, belépnek a zsilipbe és várják, hogy befejeződjön a nyomáscsökkentés, és készen álljanak ki lépni a légüres térbe.

A vezérlőfedélzet és a közepső, személyzeti tér – ahol az űrhajósok élnek és dolgoznak – a Föld légkörének megfelelő, állandó nyomás alá van helyezve. A raktér azonban, ahol a műholdakat szállítják, amíg pályára nem állítják őket, nincs. Az ki van téve a vákuumnak. Ami, ha Ford és Griff űrruha nélkül lépne be oda, kiszippantaná az összes oxigént a tüdejükből és a véráramukból. Tizenöt másodpercen belül elájulnának, és két percen belül halottak lennének.

Az emberi test – bármilyen intelligens is – a Föld légköréhez alkalmazkodva alakult ki.

Könnyű lenne azt állítani, hogy az ember nem alkalmas arra, hogy az űrben tartózkodjon. *Egyszerűen nem erre tervezték.* Joan viszont homlokegyenest másképp látja ezt a kérdést.

Az emberi intelligencia és kíváncsiság, illetve a kitartásunk és alkalmazkodóképességünk, a hosszú távú tervezésre való képességünk és az együttműködési hajlandóságunk juttatta idáig az emberi fajt.

Joan megítélése szerint egyáltalán nem vagyunk alkalmatlanok az űrbéli életre. Sőt, egyenesen az űrben lenne a helyünk. Mi vagyunk az egyetlen intelligens létforma, amiről tudvalévő a galaxisunkban, hogy tudatára ébredt az univerzumnak, és azon munkálkodik, hogy megértse.

Olyan rettentően vágytunk megtudni, hogy mi van az általunk észlelhető világon túl, hogy kitaláltuk, hogyan kell rakétával kilépni a légkörből. Ritka bevállalósnak kell hozzá lenni, ami vonzónak tűnhet a vérbeli vagányok számára, de igazából olyanoknak való, mint Joan. A csendes megszállottaknak.

Az űrkutatás teljes egészében a felkészültségről szól, nem pedig a forrófejűségről. Higgadtság kell hozzá, sokkal inkább, mint merészség. Ahhoz képest, hogy milyen izgalmasan hangzik, fájdalmasan rutinszerűen tud működni. Minden kockázatot gondosan mérlegelnek, kihágásoknak helye nincs. Semmi önállószkodás és hősködés.

A NASA így gondoskodik az űrhajósok biztonságáról. Kiszámítható műveletekkel, minden lehetséges forgatókönyvre felkészülve.

Amikor a légzsilipben befejeződik a nyomásmentesítés, Jack jelez Joannak, hogy minden oké, és Joan beszáll a rádióvonalba.

Joan most már tudatában van minden lélegzetvételének, minden szívdobbanásának. Nem mintha félne attól, amivel ez a küldetés jár – jelenleg nincs is racionális oka a félelemre –, hanem mert mindig ideges lesz, amikor Vanessa Forddal kell beszélnie.

– *Navigator*, itt Houston – szól bele a vonalba Joan.

– Hallunk, Houston – feleli Steve Hagen.

Hank Redmond is megszólal, erős texasi akcentussal.

– Jó reggelt, Goodwin!

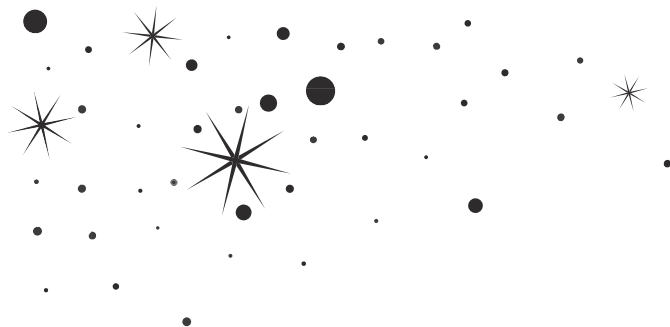
– Izgalmas napunk lesz – csatlakozik be Lydia Danes is.

– Így igaz – válaszol Joan. – Sok minden van napirenden, ezért örömmel közlöm veletek, Griff és Ford, hogy engedélyt kaptatok az úrsétára.

– Vettem – feleli Ford.

– Igen, vettük, Goodwin – feleli Griff is. – Jó hallani a hangodat.

Ez negyvenöt perccel *azelőtt* történt.

VANESSA FORD TESTÉT órák óta biometrikus érzékelők borítják, amik folyamatosan küldik az adatokat az életfunkcióiról a NASA orvosának, aki minden lélegzetvételét figyeli. Persze Vanessa már jóval az elektródák felhelyezése előtt is tisztában volt vele, hogy a Földről valaki mindig figyeli őt.

Az Irányítóközpont mindenről tud, ami az űrsiklóban történik. Ismer minden hőmérsékletet, minden koordinátát, ismeri minden kapcsoló állását. Vanessa bármerre forduljon is, Houston ott van, mindent hall és mindent érzékel.

A jelek szerint viszont a legénység tagjai közül ez leginkább őt zavarja. A tudattól, hogy mindenki látja a szívverését – és a teste minden reakcióját, ahányszor csak Houston megszólal –, úgy érzi, nincs hová menekülnie.

– A te hangodat is jó hallani, Griff – mondja Joan. – Jó napindító.

Vanessa hallja, hogy Joan mosolyog. Hallja a hangján.

Vanessa kinyújtja a karját, kesztyűs kezét a hasznosteher-térbe nyíló zsilipajtóra teszi. Furcsa bizsergés fogja el. Mivel a raktérajtók már nyitva vannak, ezen a zsilipajton kívül már nincs semmi más közte és a világűr között.

A zsilipajtóról nincs adat. Egyike azon kevés dolgoknak az űrsiklón, ami nem küld saját jelet. Ami azt jelenti, hogy az egyiküknek értesítenie kell Houstont, hogy készen állnak a kinyitására.

Vanessa Griffre néz. Örül, hogy vele csinálja. Mindig is kedvelte a férfit. Nem csak mert mindketten New England-iek, bár ez is hozzájárul.

– Houston, kinyitjuk a zsilipet – mondja Griff.

Azzal Vanessa nekilát. Igyekszik uralni a pulzusát, hogy ne szökjön fel. Öt éve dolgozik ezért a pillanatért, erről álmodott szinte egész életében.

Az űrről.

Griff-fel mindketten nagy levegőt vesznek, amikor kinéznek a zsilipajtón.

Az ablakon keresztül is kinéztek már, de erre a látványra nem voltak felkészülve.

Vanessa megbűvölten néz előre. A hajóból kiszűrődő fényeken túl minden fekete. Nincs horizont, csak a *Navigator* körvonala, aztán a semmi – a Föld ragyogó színeivel a távolban.

– Azta... – mondja Vanessa.

Griffre néz. A férfi maga is belefeledkezik a földöntúli élménybe.

Vanessa kezével elengedi a hajót, és elindul a nyíláson át, hogy megtegye első lépését az űrbe. Úgy érzi, szilárd lábakkal gázol bele a sötétségbe. A soha nem látott ürességtől pupillái kitágulnak a vak-sötétben.

Felnéz a raktér ajtaja mellett, hogy a messzeségben ki tudja venni a Földet. Észak-Afrika sivatagjai felett felhők húzódnak. Egy darabig elmerülve nézi az Indiai-óceánt.

Olyan régóta vágyott már a felhők fölé! De attól, hogy most ilyen magasan van felettük, elakad a lélegzete.

– Istenem! – kiált fel Griff.

Vanessa a férfi felé fordul. Mindketten a hajóhoz vannak kötve, és Griff ellöki magát.

A nő követi, egyenesen a raktér felé tartva. Noha lenyűgöző kép tárul elé, valójában azért van itt, mert minden vágya kétszázötvennyolc mérfölddel a Föld légköre felett bütykölni egy kicsit.

Elérik a rakteret, és elfoglalják a helyüket. Négy retesz van, ket-tő-kettő a műhold két oldalán.

– Nem kell sietni, Ford! – jegyzi meg Griff. – Nehogy már felál-lítsuk a legrövidebb úrséta rekordját.

– Ezzel nem igazán lehet sokáig vacakolni – mondja. – Csak né-hány rögzítőbilincset kell kioldanunk. De próbálom lassítani.

Egy csavarkulcs segítségével Vanessa kinyitja az egyik felé eső re-teszt, aztán a másikhoz lép. Amint a második is kinyílik, vár egy ki-csit, hogy Griff is kinyithassa a másik oldalon lévőket.

Amikor a férfi végzett, felsóhajt.

– Houston, bilincsek kioldva, ami leginkább az elképesztően ha-tékony Vanessa Fordnak köszönhető.

– Vettem, *Navigator*. Szép munka volt – feleli Joan. Majd kisvár-tatva hozzáteszi: – *Navigator*, a szkafanderekben még órákig is el-lennétek, úgyhogy jobb, ha a zsilipkamrában maradtok a műhold fellövésének idejére, ha esetleg ismét szükség lenne rátok.

– Oúúú! – mondja Griff. – Ez igazán kedves tőled.

– Hát – feleli Joan –, kedvelünk benneteket idelent.

– Mi is titeket, Houston – válaszolja Griff. – Vettem. Forddal itt maradunk a zsilip térben.

Visszaúsznak. Griff előbb beengedi Vanessát, majd utána megy. A zsiliphez lebeg, hogy becsukja. De aztán megáll, és kérdőn Vanes-sára pillant.

A protokoll szerint az ajtót be kell csukni. De ha nyitva hagyják, akkor végignézhetik a műhold pályára állását.

Vanessa nem akar hazudni Houstonnak. Mégis átsuhan az arcán egy halvány mosoly.

Griff viszonozza, és elveszi a kezét az ajtóról. Végül nem csukja be.

– Houston, a zsilipkamrában vagyunk – mondja.

Mindketten a nyitott ajtó felé fordulnak. Figyelik, ahogy a műhold alatti állvány megemelkedik, hogy a kilövéshez szükséges pozícióba kerüljön.

– Houston, elégedettek vagyunk a műhold helyzetével – hallja Vanessa Steve hangját.

A küldetés előtti utolsó éjszakájukra gondol, amit karanténban töltöttek Cape Canaveralben. Steve egy órán át beszélgetett Helene-nel telefonon. Hank bosszús volt, mert ő is fel akarta hívni Donnát. De Steve csak állt ott, a konyhapultnak támaszkodva, és tréfálkozott a feleségével, ragyogó kék szeme körül nevetőránccok rajzolódtak ki. Vanessa valószínűleg jobban fülelt, mint amennyire kellett volna. Steve-ben látszólag olyan jól megfértek egymással a két szerepe: a férfit, aki ő idelent, és a parancsnoké, akivé odafent kell válnia. Vanessában mindig összeférhetetlen a kettő – a fenti és a lenti énje.

– Kilövésre készen állunk?

– Igen, *Navigator* – feleli Joan. – Megadjuk az engedélyt a kilövésre.

Lydia irányítja a távvezérelt robotkart, az RMS-t. Ő fogja pályára állítani a műholdat.

– Vettem, Houston – mondja Lydia. – Kilövésre készen állok.

– Értettem, *Navigator*.

Két robbanózsínór tartja az Arch-6-ot a raktérben. Vanessa és Griff figyel, ahogy az egyik a terv szerint felrobban.

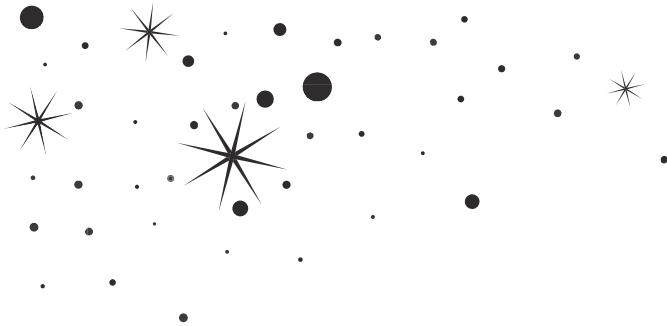
De szinte azonnal, a következő pillanatban felrobban a másik is. Akkorát villan, hogy ilyet még Vanessa nem látott. Nem is hasonlít a szimulációkéra. A robbanások darabokra szaggatják a műholdat körülvevő fémpántokat. Szanaszét repül a törmelék.

Vanessa nem tudja megmondani, mi történt. Csak a fém villanását látja, majd egy hörgés tör elő Griffből, mintha kifogyott volna a levegő a tüdejéből.

Vanessa megfordul, és látja, hogy a férfi szakfanderén, a dereka alatt egy szakadás keletkezett. A vákuumnak való kitettség másodperceken belül megöli. Griff a ruhájára szorítja a kezét, hogy befedje a lyukat.

– Jól vagyok – mondja. Mindketten tudják, hogy a keze megvédi. Egyelőre. De a hangja csak egy erőtlen, hörgő suttogás, mintha minden levegőből kifogyott volna.

Aztán megszólal egy riasztó. Vanessa felismeri ugyan, de nem érti, miért szól. Csak amikor meghallja Steve, Hank és Lydia kiabálását, akkor ébred rá, hogy volt egy második találat is.

AHOGY MEGSZÓLAL A RIASZTÓ, Joan mély levegőket vesz, és megpróbál tiszta fejjel gondolkodni. Amikor azonban Greg feláll, Joan szíve a torkába ugrik.

– Irányítás, itt az EECOM. Negatív dp/dT -t látunk. A nyomás rohamosan zuhan.

– Mennyi most? – kérdezi Jack.

Mielőtt Greg válaszolhatna, Hank hangja szólal meg a vonalban, megfontoltan, de élesen.

– Houston, itt *Navigator*. Szivárgás van a kabinban. Gyors nyomáscsökkenést érzékelünk.

– Vettem, *Navigator* – feleli Joan.

A hangja nyugodt marad, de döntést kell hoznia. Jackre pillant. Jack feléje fordul, egyenesen a szemébe néz.

– Mondd meg nekik, hogy van egy lyuk. A nyomásesés mértékéből ítélve akár félhüvelyknyi is lehet. A hátsó falon lyukadhatott ki valahol, a legvalószínűbb, hogy a vezérlő- vagy a középső fedélzeten. Látják már?

Joan továbbítja a kérdést.

– Nem, Houston – válaszolja Hank. – Nem látunk lyukat.

– Mondd meg nekik, hogy vegyenek le mindent a falakról: szekrényeket, burkolópaneleket, mindent, amit csak le tudnak szedni,

hogy láthatóvá váljon a hajótest. Csupaszítsák le! – utasítja Joant Jack.

– Vettem – mondja Joan.

Jack folytatja: – Ford és Griff maradjon a zsilipkamrában, de kezdjék el növelni a nyomást, amilyen gyorsan csak lehet. Közd a *Navigatorral*, hogy oxigént kell beáramoltatniuk, és nyissák meg az 1-es és a 2-es nitrogén-ellátórendszert is, hogy ellássák a kabint levegővel, amíg meg nem találjuk azt a lyukat!

Joan tájékoztatja a legénységet. Világosan, tömören, higgadtan. *Itt a NASA. Van egy tervünk.*

– Vettem – feleli Hank, miközben a legénység munkához lát. – Dolgozunk rajta.

– Irányítás, itt EECOM – szólal meg Greg. – Nem látunk pozitív változást a szivárgás mértékében. A nyomás továbbra is csökken.

Joan tudja, hogy vélhetően Hank kezeli az oxigén- és a nitrogén-pótlást, míg Steve és Lydia mindent letépnek a falakról – a tekerőző kábeleket, a hálósákokat –, amilyen gyorsan csak lehet. Rengeteg minden borítja az űrhajó szűkös terének falait, és mindent leszaggatnak. Bárcsak megtalálnánk azt a lyukat! Minden múltó másodperc szíven üti.

Jackre néz. Jack pedig Gregre.

– A vezérlőfedélzeten nincs lyuk! – állapítja meg Steve.

– Leveszem a szekrényeket a személyzeti fedélzeten! – kiáltja Lydia.

Greg felpillant Jackre, és megrázza a fejét.

Jack rácsap a konzol tetejére, és Sean Guttersonra néz, aki a mechanikai rendszerekért felelős. – RMU, ti mit tudtok? Mit nem látnak? Kell valami! Csak másodperceink vannak!

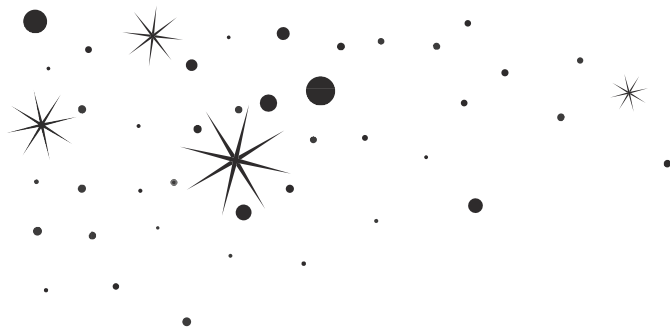
Mindenki feláll a helyéről. Joan alig bír gondolkodni.

Vett már részt ilyen szimulációkon, ahol gyorsan csökkent a nyomás, és nem volt mód a stabilizálására.

Csak úgy oldódott meg, ha megtalálták a szivárgás helyét.

Különben az űrhajós meghal.

Itt a NASA. Van egy tervünk.

VANESSA BECSUKJA A ZSILIPAJTÓT, mire a zsilipkamra nyomás alá kerül.

De Griffet figyelve látja, hogy a férfi kezdi elveszíteni az eszméletét. Kezét a férfi keze alá csúsztatja, a szkafanderben lévő lyukhoz, hogy nyomást gyakorolhasson az alhasra.

– Griff, Griff! – szólongatja. Nem jön válasz. – John Griffin, hallasz engem?

Amikor Griff pislog, Vanessa nem tudja eldönteni, hogy szándékos-e.

– Megvan – mondja neki. – Rendben leszel.

Nem tudná pontosan megmondani, hogy Griff mikor ájul el. Csak azt veszi észre, amikor nem sokkal később lehanyatlik a keze. Most már kizárólag Vanessa tenyere tartja életben, amíg a kabinnyomás vissza nem tér. Megnézi, vérzik-e a ruhája alatt. Nem lát vérnyomokat.

Hallja a zajokat és a legénység izgatott beszédét, ahogy igyekeznek összehangolni a műveleteket. Steve hangja megnyugtató, Lydiáé viszont egyre élesebb.

Feltűnik neki, hogy Hanket már legalább fél perce nem hallotta. És továbbra sem hallja. Rossz előérzete támad.

TETSIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk neked,
ha egy igazán jó könyvet akarsz elolvasni!

HAMAROSAN!

Kérj értesítést, hogy tudjunk szólni, ha előrendelhető!

[Előjegyzem most a kiadónál!](#)

Sőt!

A kiadó **KönyvSárkány Klubjának** tagjaként

ELŐFIZETŐI ÁRON csaphatsz majd le rá!

[Előjegyzem most a KönyvSárkányon!](#)

**Köszönjük, hogy megrendeléssel
még több jó könyv megjelenését támogatod!**

Hatéves volt, amikor az anyja közölte vele, hogy az apja meghalt. Arra nem is emlékszik, hogy pontosan mit mondott. Csak hogy mielőtt egyáltalán megszólalt volna, némán ránézett. Egyetlen pillanat volt csupán, nem tartott tovább egy másodpercnél. De ő már tudta, hogy valami baj történt. És nem is abból, amit az anyja mondott, hanem az előtte lévő csendből.

Ez a csend jut most eszébe.